

SNITTET

Aarhus Teater Studio Danmarkspremiere 20.10.06

klasseinddelinger – dem der snitter og dem, der bliver snittet. Vi kender til alle enkeltdele, vi har bare aldrig set dem sat sammen på denne måde. Det er på en måde essensen af den vestlige samfundsudvikling i hele det 20. århundrede. Det er et samfund, der både er futuristisk og historisk på samme tid. Jeg har valgt at ophæve realismen, og vi fortæller i stedet en historie, der foregår i et fantasi- eller mareridtssamfund med parallelle og genkendelige træk til den verden, vi lever i. Jeg ser stykket som en form for lignelse. Så behøver vi ikke spekulere på om, vi er i Polen, USA eller Danmark - vi er alle tre steder. Jeg har valgt at kalde det en lignelse, fordi det er en moralsk historie.

I har jo bl.a. valgt at lade den grumme handling foregå i behagelige, afslappede omgivelser, Pauls kontor har fået sækkestole og lilla gulvtæppe frem for et mere strømlinet eller klinisk udtryk, som man måske kunne forestille sig. Der ligger en form for wellnessstanke i scenografien og iscenesættelsen...

Der er ikke noget mere grumt end wellness. Det er jo et lag fernis oven på virkeligheden. Det er vores aflad for at være så stressede – to agurkeskiver på øjenlågene, slap af i 15 min. mens du lytter til citar, og så sluger vi ellers hjertemedicinen og Funtex'en og tager på arbejde. Men de virkelige problemer ligger under wellness'en og vokser sig store

Temaet 'skyld' er fremtrædende i stykket, og du bruger selv betegnelsen en lignelse om stykket – "lignelsen om skyld". Hvordan ser du på skyldsbegrebet i forhold til vores tid?

Alle karaktererne i *Snittet* er plaget af en frygtelig skyld. Værst er Paul selvfølgelig. Men alle forsøger de at dæmpe eller flygte fra deres samvittighed. Det kan lyde gammeltestamentligt, men jeg tror på arvesynden. Mennesket er skyldigt. Så længe vi har en samvittighed, er vi skyldige, for vi kan ikke undgå at synde imod den. Hvis man ingen samvittighed har, er man ikke et menneske. Så den er selvfølgelig svær at tumle med, den samvittighed. Vi kan ikke leve uden den, kan ikke leve med den, men vi kan forsøge at indrette os på en samvittighedsfuld måde. Spørgsmålet er selvfølgelig bare, om vores folsomme samvittighed overhovedet kan overleve noget sted i det samfund, som vi har bygget til os selv. Jeg mener, der er jo så mange gange, hvor jeg må knægte den. Gudfader, hvis jeg skulle få dårlig samvittighed hver gang, jeg så tv-avisen eller åbnede for en avis, så kunne jeg ikke eksistere, så hvad gør jeg, jeg bliver ligeglad, for jeg kan ikke gøre andet. Et andet ord for ligeglad er afstumpet. Og jo større verden bliver, des mindre bliver mine samvittighedscirkler. Næstekærlighedsbegrebet stopper ved min hoveddør.

06107

Heinrich Christensen

Og blandt andet derfor mener du, at der er et stigende behov for en pause, en renseri eller for at redefinere sig selv som menneske i dag?

Jeg tror, at mange kan nikke genkendende til Johns ønske om at slippe for det hele. Personligt ønsker jeg det ikke for evigt, men trangen til at slippe alt og mærke tomheden er da tillokkende. Og hvorfor gør jeg det så ikke. Fordi jeg ikke tør, velsagtens. Jeg har ikke modet til at stoppe. Eller måske vil jeg det slet ikke i virkeligheden. Hvem vælger for mig? Det kan være svært at høre sin egen stemme midt i skrigeriet fra vores informationstidsalder på turbo-overdrive.

Paul virker nærmest lettet, da hans søn Stephen bekræfter, at han ser ham som ond ved stykkets slutning. Hvordan ser du på temaet ondskab i forhold til stykket?

For Pauls vedkommende er det en lettelse at få at vide han er ond, for så passer pengene, om man så må sige, for det er jo også, det han selv har haft på fornemmelsen hele tiden. Han har udført onde handlinger, men de har været godkendt fra højeste sted, og alligevel har Paul følt sig frygtelig skyldbetyngt, så det er en stor lettelse når forbrydelsen og mennesket pludselig føres sammen. Jeg har været inde på det tidligere, men det onde er lige så naturlig en del af os som det gode. Vi har det onde i os, vi har alle Hitler og Stalin i os, som under de rette omstændigheder kan vækkes til live. Det farlige er at tro, man kan udrydde det.

Til sommer bliver du færdiguddannet som instruktør på Statens Teaterskole. Hvad er det ved arbejdet som teaterinstruktør, der interesserer dig mest? Hvad glæder du dig særligt til at skulle ud og afprøve?

Instruktørfaget er i virkeligheden absurd og dybt rørende på samme tid – og man kan inkludere hele teaterbranchen i den betragtning. Dét at lægge så meget energi, så mange tanker og spekulationer i en forestilling, der kommunikerer til en så relativ lille skare i forhold til fx Internettet eller filmen, det er da absurd, og så er det samtidig så utrolig smukt, at man bliver bestyrket i sin tro på menneskeheden. Med risiko for at lyde ufokuseret, så har jeg virkelig lyst til at prøve kræfter med alle genrer fra børneteater til opera. Men ligegyldig genre eller form, så forsøger jeg altid klart at definere, hvad jeg vil, hvad jeg har på hjerte, og om det på nogen måde kan interessere folk. Jeg har stor lyst til forsæt at udfordre teaterrummet, forstået på den måde, at scenen starter ved bagtæppet og slutter ved UD-skiltet - bag publikum. Når vi digter sammen for alvor, så kan teatret noget, som er så magisk at det ikke overgås af nogen anden kunst-art. Men det stiller krav til publikum, hvis der skal være en interaktion mellem scene og sal, så har man har et ansvar som tilskuer. Hvis man vil slappe af og slå hjernen fra, så skal man gå et andet sted hen end teatret.

08|09

Peter Flyvholm · Anders Baggesen · Tina Andersen

Hvis en dødsdømt, en time inden sin henrettelse, blev sat til at vælge mellem døden og et liv højt oppe på toppen af en klippe, kun med plads til hans fødder – omgivet af en afgrund, et ocean, evigt mørke – i evig ensomhed, med evige storme, at måtte leve et sådant liv i tusind år, i en evighed – da ville han vælge at leve sådan frem for at dø. Bare at leve, at leve, at leve! At leve ligemeget hvordan – bare man lever... Og det er jo sandt! Åh, gud hvor er det sandt! Mennesket er en nedrig og gemen skabning! Og gemen er den der foragter det af den grund.

(Siger Raskolnikov til Razumikhin i *Forbrydelse og straf* af Fjoder Dostojevskij)

Martin Greis · Anders Baggesen

SNITTET
THE CUT
Af **MARK RAVENHILL**

Iscenesættelse
Heinrich Christensen
Scenografi
Helle Damgård
Lysdesign
Jesper Ahnfeldt
Lyddesign
Andreas A. Carlsen
Oversættelse
Gunnar Frøberg

Paul
Anders Baggesen
John
Peter Flyvholm
Susan
Rebekka Owe
Stephen
Martin Greis
Gita/Mina
Tina Andersen

Produktionsteam
Forestillingsleder
Allan Lauridsen
Scenekoordinator
Lars Fog
Scenen
Jan Holm Nielsen
Marketing
Agnete Krogh
Frisør
Britta Hoxbro
Skuespillerrepræsentant
Peter Flyvholm

Sufflør
Anette Walsøe
Rekvisitor
Viggo Bay
Malersal
Anne-Marie Kjær
Skræddersal
Ingrid Brande
Smed/snedker
Erik Wisler
Lyd
Andreas A. Carlsen
Lys
Jesper Ahnfeldt

Lys/lydafvikling
Lise Roed Lauridsen
Påklæder
Lars Rygaard

Danmarkspremiere
Aarhus Teater Studio
20.10.06

Forestillingens varighed
ca. 1 time og 30 min.
uden pause

Forlag
Nordiska Strakosch
Teaterforlaget ApS.,
København

Originaltitel
The Cut

Programredaktion
Trine Holm Thomsen,
Agnete Krogh
Astrid Gravsholt
Foto fra afsluttende prøver
Jan Jul
Program layout
Jørn Moesgård as
Tryk
EJ Graphic A/S

Teaterchef
Madeleine Ron Juul
Teknisk Chef
Jens Ravn
Økonomichef
Ralf Rudfeld
Marketingchef
Mikkel Braae-Andersen

Marketing
Agnete Krogh
Barbette B.C. Møller
Morten Daugbjerg
Mette Frandsen
Jan Jul
Anne Lykke

Dramaturg
Trine Holm Thomsen

Scenen
Koordinator
Lars Fog
Alex Sørensen
Bjarne Skram Jensen
Bjørn Ibsen
Jacob Rosenberg
Jan Holm Nielsen
Karin Grouleff
Christensen
Kent Vestergaard
Lasse Askefrø
Morten Lund
Ole Gade Olsen

Smede & snedkerværksted
Svend Christensen
Lars Overgaard
Bent Sørensen
Erik Wisler
Jens Andersen

Malersal
Anne-Marie Kjær
Michael Odgaard
Andersen
Ruth Grønberg
Søren Thiim Harder

Rekvisitaafdelingen
Rekvisitor
Viggo Bay
Steen Jonassen

Skræddersal
Afdelingsleder
Jeannet Alting
Bente Bilde
Birita Haldansen Santana
Connie Moldrup
Gurli Radich Johansen
Henny Andersen
Ingrid Brande
Kirsten Themsen

Påklædere
Anna lea Olsson
Anne marie Böttcher
Lise Hauge
Laura Mors
Ulla Pors Brogaard
Mikka Nielsen
Lars Rygaard
Ken Jørgensen

Frisører
Afdelingsleder
Britta Hoxbro
Bente Hytte Rasmussen
Ellen Margrethe Nielsen
Lis Zesach Kesje

Lyd
Tonemester
Kim Engelbrecht
Andreas Alsing Carlsen
Jeppe Larris

Lys
Koordinator
Peder Jacobsen
Jesper Ahnfeldt
Jesper Uglisøe
Jonas Kongsbach
Peder Flarup
Sune Munk Schou

Tak til
Savett
for vådservietter
Cafax
for lån af kildevandskoler
Skumhuset
for skumhynder
Ceres
for kildevand
Edi Premate
for hjælp til lydcollage

Århus Amt
støtter
Aarhus Teater

Hovedsponsorer

CERES
www.ceres.dk

MORGENAVISEN
Jyllands-Posten
www.jp.dk

Danske Bank
www.danskebank.dk

Skandinavisk
Tobakskompagni
www.st.dk

Eventsponsorer
Nykredit
www.nykredit.dk

JUNCKERS
www.junckers.dk

Lindpro
www.lindpro.dk

Søren Jensen
Rådgivende Ingeniørfirma
www.sj.dk

Websponsor

HENRIK
BOES

www.aarhusteater.dk
udvikles i samarbejde med
NOVI

AARHUS TEATERS ERHVERVSKLUB

A/S Panda VVS
www.panda-vvs.dk
Chronografisk A/S
www.chronografisk.dk

DeLaCour Advokatfirma
www.delacour.dk

EJ Graphic A/S
Højvænget 5, 8330 Beder

Elna og Erik Mariagers
Fond

Jyske Bank
www.jyskebank.dk

Jørn Moesgård as
www.moesgaard-as.dk

Junckers Industries A/S
www.junckers.dk

KPMG
www.kpmg.dk

Malermester Erik
Dalsgaard A/S
www.erik-dalsgaard.dk

Mangaard Travel Group
www.mangaard-travel.dk

Martin Professional
www.martin.dk

MetroXpress
www.metroxpress

Nordea
www.nordea.dk

Nordic Rentals A/S
www.nordic.dk

Novicell ApS
www.novicell.dk

Post Danmark A/S
www.postdanmark.dk

Schouw & Co.
www.schouw.dk

Spar Nord Bank
www.sparnord.dk/aarhus

Sparbank Vest
www.sparbankvest.dk

Sparekassen Østjylland
www.sparostjyl.dk

Svend Andresen A/S
www.svendandresen.dk

Århus Lokalbank
www.aarhuslokalbank.dk

Århus Stiftstidende
www.stiften.dk

Århus Oliefabriks Fond
for Almene Formål

FRIHED GENNEM AR

“STOLER DU PÅ MIG?”

Jeg kunne ikke tale. Jeg ville betro ham mit liv, selvom jeg ikke var i stand til at sige det. Jeg nikkede, græd og bønfuldt ham om hjælp. Jeg stoled på denne mand, men en del af mig var bange. Jeg havde aldrig mødt én som ham, og jeg var bange for at åbne mig. Jeg havde gemt mig så længe inde i mig selv og begravet mine tanker under flere gram coke.

“Stol på mig. Jeg vil ikke gøre dig ondt. Jeg vil hjælpe dig. Jeg overvinder min følelsesmæssige smerte gennem fysisk smerte. Forstår du det?”

Jeg nikkede igen. Det var det eneste, jeg kunne.

“Jeg vil vise dig, hvordan du kan befri dig selv. Jeg vil vise dig, hvordan du kan bryde de lænker, der holder dig nede. Vil du lade mig gøre det?”

Jeg havde ikke noget at sige. Jeg var ved at besvime af længsel efter stoffet på bordet, og mine nerver rystede. Jeg ønskede ikke andet end at lukke mine øjne og blive fri for denne verden. Hvis mine øjne aldrig åbnede sig igen, ville jeg kunne sove lykkeligt.

Jeg kunne mærke Mike bevæge sig rundt om mig. Hans tilstedeværelse var stærk, og selvom jeg var bange, følte jeg mig tryk. Han ville hjælpe mig, det vidste jeg. Første gang han førte barberbladet hen over min arm, blev jeg overrasket. Blodet, der løb fra såret, trøstede mig på en vis måde, og jeg ville have mere. Vi sad udenfor i en time. Mit hoved var sænket, tårerne løb ned ad mit ansigt, og min arm var dækket af blod.

Jeg husker det øjeblik, som om det var i går, og indtil jeg dør, vil jeg altid skylde Mike alt, jeg har. Han var den første, der viste mig Body Modification, hvilket i sidste ende reddede mit liv. Jeg følte intet behov for stoffer, for når jeg ændrede min krop, følte jeg mig hel.

Timer blev til dage, dage blev til uger, og uger blev til måneder. Jeg rørte ikke stoffer efter den aften. Jeg havde ikke behov for det. Hver gang jeg følte en uimodståelig trang til at tage noget, fandt jeg trøst med barberbladet på mit værelse.

Jeg ser på mit håndled. Blodet er mørkt, og såret er dybt. Min bevidsthed er klar, og for en gangs skyld føler jeg mig tilfreds. For en gangs skyld føler jeg mig tryk. Jeg slipper barberbladet og lader det falde fra min hånd. Hvis det ikke havde været for Body Modification, ville jeg måske ikke være i live nu. Gennem Body Modification fandt jeg mig selv. Og gennem arrene på min krop fandt jeg frihed.

NUMB

DON'T WANNA HEAR THE NEWS/ WHAT'S GOING ON/
WHAT'S COMING THROUGH/ I DON'T WANNA KNOW/
DON'T WANNA KNOW/ JUST WANNA HIDE AWAY/ MAKE
MY ESCAPE/ I WANT THE WORLD/ TO LEAVE ME
ALONE/ FEELS LIKE I FEEL TOO MUCH/ I'VE SEEN TOO
MUCH/ FOR A LITTLE WHILE/ I WANT TO FORGET

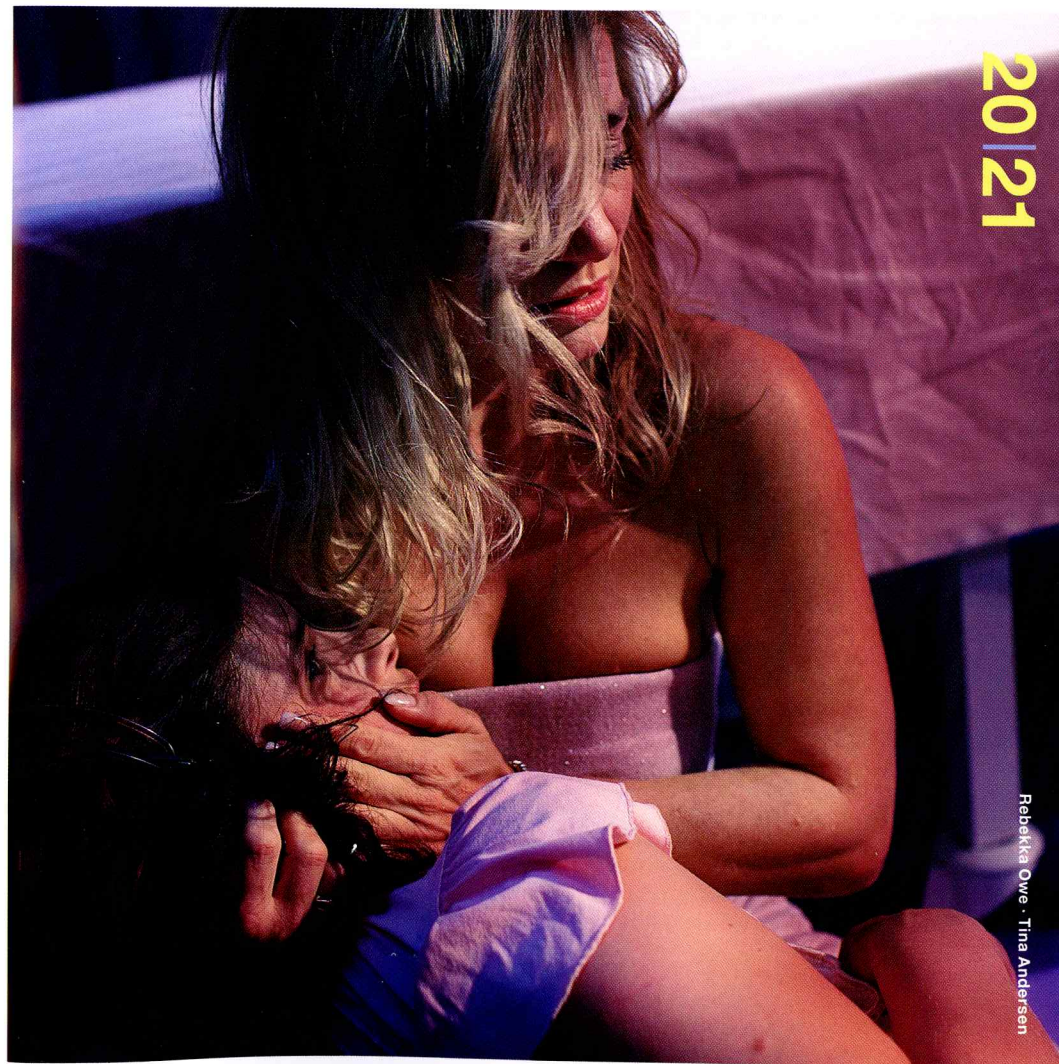
I WANNA BE NUMB/ I DON'T WANNA FEEL THIS
PAIN NO MORE/ WANNA LOSE TOUCH/ I JUST WANNA
GO AND LOCK THE DOOR/ I DON'T WANNA THINK/
I DON'T WANNA FEEL NOTHING/ I WANNA BE NUMB/
I JUST WANNA BE/ WANNA BE NUMB

CAN'T FIND NO SPACE TO BREATHE/ WORLD'S
CLOSING IN/ RIGHT ON ME NOW/ WELL THAT'S HOW
IT FEELS/ THAT'S HOW IT FEELS/ TOO MUCH LIGHT
THERE'S TOO MUCH SOUND/ I WANNA TURN IT OFF/
WANNA SHUT IT OUT/ I NEED SOME RELIEF/ THINK
THAT I THINK TOO MUCH/ I'VE SEEN TOO MUCH/
THERE'S JUST TOO MUCH/ THOUGHT IN MY HEAD

I WANNA BE NUMB/ I DON'T WANNA FEEL THIS
PAIN NO MORE/ WANNA LOSE TOUCH/ I JUST WANNA
GO AND LOCK THE DOOR/ I DON'T WANNA THINK/
I DON'T WANNA FEEL NOTHING/ I WANNA BE NUMB/
I JUST WANNA BE/ WANNA BE / TAKEN AWAY FROM
ALL THE MADNESS/ NEED TO ESCAPE/ ESCAPE FROM
THE PAIN/ I'M OUT ON THE EDGE/ ABOUT TO LOSE
MY MIND/ FOR A LITTLE WHILE/ FOR A LITTLE WHILE/
I WANNA BE NUMB

I DON'T WANNA THINK/ I DON'T WANNA FEEL
NOTHING/ I WANNA BE NUMB/ I DON'T WANNA FEEL
THIS PAIN NO MORE/ WANNA LOSE TOUCH/ I JUST
WANNA GO AND LOCK THE DOOR/ I DON'T WANNA
THINK/ I DON'T WANNA FEEL NOTHING/ I WANNA BE
NUMB/ I JUST WANNA BE/ WANNA BE NUMB/ I JUST
WANNA BE/ WANNA BE NUMB/ ALL THE MADNESS/
I WANNA BE NUMB

Tekst af Diane Warren Fra Pet Shop Boys: *Fundamental*, 2006, Parlophone

Rebekka Owe - Tina Andersen

Mark Ravenhill er født i Sussex i England i 1966. Efter at have læst engelsk og drama på universitetet arbejdede han som administrativ assistent på et teater i Soho, London og senere som freelancelærer og instruktør.

Ravenhill debuterede som dramatiker i 1995 med den 10 minutter lange dialog *Fist*, der blev opført på det lille Finborough Theatre i London. Stykket blev set af instruktøren Max Stafford-Clark, der opfordrede Ravenhill til at skrive et helt stykke. "Jeg havde ikke skrevet et stykke, men jeg lod, som om jeg havde", har Ravenhill senere sagt, "og så var jeg jo nødt til at gøre det."

Stykket *Shopping and Fucking* blev kontroversielt endnu før sin premiere i 1996. Ifølge The Indecent Advertisement Act fra 1889 måtte ord som "fuck" ikke skrives på offentlige steder (loven havde oprindeligt haft til formål at komme de eksplicitte reklamer, som prostituerede satte op i butiksvinduer, til livs), og stykket hed derfor på plakaten *Shopping and F***ing*. Også stykkets indhold med personer, der brækkede sig, tog hårde stoffer og havde eksplicit sex med begge køn, vakte opsigt og forargelse. *Shopping and Fucking* blev en stor succes, både i England og internationalt, og Ravenhill blev sammen med Sarah Kane og Anthony Neilson anset som et hovednavn inden for den provokerende in-yer-face-dramatik, der havde sin storhedstid i London i slutningen af 1990'erne.

Ravenhills andet stykke *Faust is dead* (*Faust er død*) havde premiere i 1997. Som chefdramaturg og dramatiker for teaterkompagniet Paines Plough skrev han sammen med tre andre dramatikere i 1998 *Sleeping Around*, (spillet på Aarhus Teater i 2001), et stykke om sex og kærlighed i England op til år 2000. Stykket *Handbag: The Importance of being Someone* fra samme år var delvist en forhistorie til Oscar Wildes *The Importance of being Earnest* og vandt avisen Evening Standards "Award for Most Promising Playwright".

Et gennemgående tema i Ravenhills dramatik er en kritik af det moderne forbrugssamfund. I *Some explicit Polaroids* (*Knivskarpe polaroider*,) fra 1999, (spillet på Aarhus Teater i 2000), skildrer han en gammel venstre-orienteret ekstremists møde med dette samfund, da han løslades efter en lang fængselsdom.

I 2000 udviklede Ravenhill sammen med elever fra London Academy of Music and Dramatic Arts (LAMDA) syngespillet *Mother Clap's Molly House*, der handlede om homoseksuelle mænd i 1720'ernes London. Samme år blev hans radiospil *Feed Me* sendt på BBC.

MARK RAVENHILL

22|23

Efter den store opsætning af *Mother Clap's Molly House* på National Theatre i London, havde Ravenhill ifølge sig selv et valg: at prøve at skrive noget "endnu større" eller at gå i en helt anden dramatisks retning. Han valgte det sidste: *Totally Over You* fra 2003 og *Citizenship* 2005 var skrevet til unge skuespillere og blev opført af skoleklasser før stykkernes professionelle premiere på National Theatre. Monologen *Product* fra 2005 har Ravenhill selv beskrevet som "Ravenhill unplugged", med et så enkelt dramatisk udtryk som muligt og ham selv i rollen som en filminstruktør, der beskriver sin nye film om en pige, der forelsker sig i en al-Quada selv-mordsbomber. *The Cut* (*Snittet*) havde urpremiere på Donmare Warehouse i London i foråret 2006 med Ian McKellen i rollen som Paul og får sin danmarkspremiere på Aarhus Teater.

Som andre in-yer-face-dramatikere har Ravenhill i de senere år bevæget sig væk fra den meget eksplicitte skildring af sex og vold i sine stykker og i retning af et mere enkelt udtryk, der i højere grad gør brug af antydninger og beskrivelser.

I modsætning til de rodløse, ofte psykotiske og ulykkelige personer i sine stykker, har Ravenhill selv en baggrund i en harmonisk kernefamilie. "Mit rygte er langt mere eksotisk end virkeligheden", har han sagt, "Efter *Shopping and Fucking* troede folk, jeg var sådan en junkie-trækkerdreng, hvilket var fedt, helt klart, men jeg har aldrig taget stoffer, selv ikke de uskadeligste. Jeg tror, nogle mennesker ville skrive et stykke som *Shopping and Fucking*, fordi de selv har været igennem noget så rædselsfuldt, men man kan også skrive sådan et stykke, fordi man er forfærdet over, at verden kan være så frygtelig." Ravenhills forældre har fået forbud mod nogensinde at se hans stykker, da de ifølge ham "ikke lige er deres stil".

I december 2006 opføres Ravenhills første børneteater-stykke, pantomimeforestillingen *Dick Whittington* på Barbican Centre i London.

02|03

Tina Andersen · Anders Baggesen · Peter Flyvholm

DER ER IKKE NOGET MERE GRUMT END WELLNESS

Interview
med
forestillingens
instruktør
Heinrich Christensen
Af Trine Holm Thomsen

04|05

Du er instruktørelev på Statens Teaterskole, hvad tænkte du, da du blev præsenteret for ideen om at lave **Snittet** som din praktikforestilling på Aarhus Teater?

Jeg har ikke tidligere været den store fan af In-yer-face dramatikernes. Jeg fandt dem meget sorte og mismodige og selvmordsforherligende. Jeg har måttet revidere min opfattelse. Mark Ravenhill forsøger, som jeg ser det, at bringe balance i regnskabet ved at vise os skyggesiderne af livet. For at kunne se lyset rigtigt, må du se det forhold til mørket. Det gode i forhold til det onde. Lykken i forhold til ulykken. I vores evige lykkejagt ser vi ulykken, smerten og det onde som fejl i vores liv, noget vi tror, vi kan udrydde, men de er en del af den samlede pakke, vi kalder livet. Dødsdriften er lige så god eller ond som selvopholdelsesdriften. Det er imellem disse to drifter, vi er spændt op som mennesker. Og så er der lige det med drifter, at hvis de bliver undertrykt, så har de det med at vokse.

Hvis vi ser på det perfekte, lykkelige liv rensat for smerte og ondskab, så kan det sammenlignes med at bygge et korthus – jo større korthuset bliver, des større bliver forsigtigheden. Man spænder mere og mere op, og til sidst tør man knap trække vejret, mens man hopper omkring det for at skærme det mod pludselige vindstød. Og samtidig vækkes en trang inde i en, en trang til at destruere. Korthuset skrider til sidst på at blive smadret i al dets balancerede symmetri og skrobelfighed. Det er en utopisk konstruktion, der fratager dig mere og mere frihed, som det vokser.

Hvilken tradition ser du stykket i forlængelse af eller beslægtet med?

Umiddelbart tænker man på Harold Pinter når man læser *Snittet*. Det rensede sprog og karakterernes manglende evne til at kommunikere, alle deres ord til trods. Og så er der vel også en del Kafka at spore i det uigennemskuelige umenneskelige bureaukrati. Og så har jeg personligt kastet mig over *Forbrydelse og Straf* af Doszjevskij som inspiration for at sætte mig ind i en feberhed forbyrderhjernens evige tumlen med skyldsspørgsmålet.

Det er en relativt kompleks tekst, da universet er bevidst tilsløret fra dramatikerens hånd, og selve hovedhandlingen, Snittet, ikke er forklaret, ekspliciteret. Hvilke tanker har du gjort dig i forhold til at skulle omsætte de mange antydninger af fx samfundsordenen, snittet, personerne osv. til handling på scenen?

Samfundsstrukturen i stykket er jo skabt af kendte elementer. Det er et tungt bureaukratisk samfund, der satser på effektivitet - menneskets muligheder er kogt ned til det nødvendige: militæret, fængslet og universitet. Der er et samfund, der straffer hårdt og barbarisk, alt afhængig af, om man ser *Snittet* som en straf eller et tilbud. Der er skiftende regeringer - den gamle garde og den nye garde - og